

STAAN WE OPEN VOOR IEDEREEN?

Helene Timmers

Eerst maar eens een open deur intrappen: Mensen zijn allemaal verschillend. Sommige verschillen zijn duidelijk zichtbaar, zoals huidskleur, leeftijd, lichamelijke beperkingen of geslacht. Sommige verschillen zijn minder zichtbaar, bijvoorbeeld geloofsovertuiging, etniciteit of beroep. Dit allemaal vatten we samen in het begrip diversiteit. Diversiteit wil zeggen dat al deze mensen met hun verscheidene achtergronden naast elkaar leven en bestaan. Waarom zeg ik dit? Heel simpel, omdat we als bestuur van De Linker Wang diversiteit en inclusie tot speerpunt voor 2020 hebben gemaakt. We buigen ons dit jaar over diversiteit en organiseerden er eerder een bijeenkomst over. Maar het betekent ook dat we erbij stilstaan dat we zelf nog helemaal niet zo divers en inclusief zijn.

Inclusie betekent dat er ruimte is voor iedereen. Iedereen hoort erbij en iedereen wordt geaccepteerd. Iedereen kan meedoen. Het betekent dat je als meerderheid rekening met de minderheid. Ook als dat moeite kost. Dat gaat niet vanzelf, daar moet je jezelf bewust voor open zetten.

Op de online bijeenkomst die wij hierover organiseerden, legde een van de sprekers, Godian Ejiogu - theoloog en pastoraal werker van Nigeriaanse afkomst - de vinger op deze zere plek. GroenLinks is een heel progressieve partij, zei hij, waar mensen met passie en geloof werken om van Nederland een mooier land te maken. Maar als ik op jullie website kijk, zie ik eigenlijk alleen witte Nederlanders. Ik zie mezelf niet terug. Hoe kan GroenLinks zich zodanig openstellen – of integreren – dat de hele Nederlandse samenleving zich erin herkent? Zo werden we er onlangs ook op gewezen, dat wij bijeenkomsten op zaterdag organiseren. Joodse mensen die sabbat houden, kunnen deze bijeenkomsten nooit bijwonen. Hier hadden we niet aan gedacht, maar nu staat het op onze agenda. Houden we daadwerkelijk rekening met anderen en zijn we bereid te schuiven, ook al kost ons dat zelf misschien meer moeite? Zijn we bereid die stap te doen, te luisteren en kritiek ter harte te nemen?

Zijn we wel zo inclusief als we denken?

Een voorbeeld. Gemeenteraden staan voor de vraag of ze digitaal vergaderen, of een ruimte zoeken waar iedereen bij elkaar kan komen. Live vergaderen is natuurlijk veel prettiger: je maakt makkelijker contact en kunt elkaar in de ogen kijken. Toch zijn er raadsleden die liever digitaal vergaderen. Omdat ze oud zijn of om een andere reden kwetsbaar voor corona. Wat doe je in zo'n geval? Houd je rekening met die mensen, feitelijk een kleine minderheid, en vergader je digitaal? Of vind je de voordelen van live vergaderen zo groot, dat je de minderheid negeert en ervoor kiest om lijfelijk bij elkaar te komen? Mag de kleine minderheid, die vreest voor corona, er zijn? Horen ze erbij? Of sluit je ze uit?

GroenLinks is een partij die diversiteit en inclusie hoog in het vaandel heeft staan. Op papier is alles goed geregeld en in ons verkiezingsprogramma komen we op voor minderheden. En toch, als we bij elkaar komen lijken de meeste mensen heel erg op elkaar. Wit en hoogopgeleid. Welbeschouwd geldt datzelfde voor De Linker Wang. Hoewel we open staan voor mensen van elke afkomst en geloofsovertuiging, is de meerderheid van de bestuursleden van christelijke afkomst. En voor onze leden geldt in grote lijnen hetzelfde.

Dat dwingt ons om onszelf de vraag te stellen of we wel zo inclusief zijn als we denken. Staan we echt open voor iedereen?

Natuurlijk gaat het er niet om dat het plaatje divers is omdat het er zo leuk uitziet. Het gaat erom dat mensen met verschillende achtergronden en ervaringen verschillende gezichtspunten inbrengen. Diversiteit wakkert vernieuwing aan, waardoor een organisatie verder komt wanneer ze divers en inclusief is. Het geeft nieuwe perspectieven en andere oplossingsrichtingen. Ook belangrijk: meer mensen weten zich welkom bij je.

Hoe kunnen we als GroenLinks, maar ook als Linker Wang actie ondernemen om ervoor te zorgen dat we die diversiteit en inclusie waarmaken? Dat bereiken we alleen als we er heel bewust bij stil staan. Mensen ontmoeten die anders zijn dan onszelf betekent eropuit gaan. Niet bang zijn om hulp te vragen en voorbij ons eigen netwerk te zoeken. Een bijeenkomst organiseren waar we heel bewust diaspora-organisaties uitnodigen.

Het geldt voor ieder van ons: breid je kennissenkring uit, stap uit je comfortzone en stap op mensen af die er anders uitzien en anders geloven dan jij.

Dat kost moeite en weerstand. En het dan toch doen!

Helene Timmers is secretaris van De Linker Wang